

זיפ ואן וינקלר

על פי בלדה מאת ג'. וובסטר (1870)

לא הרחק מהעיר, בחווה קטנה חי ריפ ואן וינקל, בחור עצל ושתיין, שלא אהב לעבוד אלא התרוצץ בסביבה, תמיד שמח, מזמר ומוכן לכל תעלול.

זקני הכפר נזפו בו בחומרה, אך הצעירים אהבו אותו מאוד, כי תמיד היה מוכן למשחק.

הוא העיף להם עפיפונים, שיחק אתם בקוביות והסתובב אתם בכל מקום, כשהכלב שלו, שמיידר שמו, מלווה אותו תמיד.

לא פעם אפשר היה לראות אותו על שפת הנהר עם חכה, וואי לדג שניסה להתקרב לפיתיון! אבל לעתים הוא רק שכב על שפת המים וחלם חלומות מתוקים.

רק לעתים רחוקות הוא התקרב לביתו, כי אישתו נזפה בו

תמיד ולא פעם הרגיש במקל המטאטא שלה על גבו. הוא הצטער על כך, כי אהב את אישתו, אך תמיד אמר "אין זה המקום בשבילי" וברח מהבית. ואז, בערבים, הלך לפונדק הקרוב ובילה שם עם שתיינים אחרים, בעלי אפים אדומים, להם סיפר הרפתקאות דמיוניות אותן רצה לעבור. לא פעם, אחרי ריב עם אישתו, יצא עם כלבו הנאמן להרים הסמוכים, רובה ציד שלו ביד, ותמיד הצליח לצוד ארנבת או שתיים, להביא הביתה כדי לפייס את זוגתו. הוא היה צייד מעולה ולא החטיא מעולם. והיה יום אחד כאשר נד ביער עם שמיידר כלבו, לא הרגיש שהזמן עובר והשמש מתחילה לשקוע. פתאום ראה שהגיע לאזור אותו טרם הכיר, ולא ידע בדיוק לאיזה כוון ללכת.

היער נראה לא חשוך ומוזר וריפ הבין שיצטרך להישאר בו ללילה, כשרק שמיידר מלווה אותו. הוא נזכר בסיפורים מוזרים אותם סיפרו זקני הכפר והדבר הפחיד אותו קצת. ואז נשמע פתאום קול מהגבעה הסמוכה: "ריפ ואן וינקל!" ושוב השתררה דממה. הוא הביט סביב, אך ראה רק עורב בודד. ואז שוב נשמעה הקריאה "ריפ ואן וינקל!" שמיידר מפוחד נדבק לרגליו ופתאום מהסבך יצא אדם. רגליו היו קצרות, גופו שמן, נראה כמו אחד ההולנדים מזמנים עברו, בבגדים מלאי כפתורים מקדימה ומאחורה. הוא סחב על גבו חבית כבדה וסימן לריפ שיעזור לו. ריפ אמנם פחד מאוד למראה זה אך אזר עוז ועזר לאיש לעלות את החבית לההר. הם הלכו בלי להוציא מילה

וכשהגיעו קרוב לפסגה האיש המוזר עצר ולריפ ואן וינקל
התגלה מראה שעוד איש לא ראה. קבוצת אנשים מוזרים
שיחקה שם בכדורת.
היו להם כובעים מחודדים עם שוליים רחבים, עיניהם היו
קטנות אבל אפים ארוכים ואדומים מרוב שתייה זקנים
ארוכים השתלתלו מהסנטרים שלהם. רגליהם היו קצרות
ונעליים בעלות עקבים גבוהים ומחודדות מקדימה. הם שיחקו
בשקט מוחלט ורק ראשיהם התנוודדו בזמן שגלגלו את
הכדורת.
כשראו את החבית הפסיקו לשחק, פתחו את הפקק והתחילו
בשתייה.

אחד מהם, זקן, ניגש לריפ והציע לו לגימה. ריפ פחד מאוד, אבל היה צמא מאוד וריח המשקה היה כמו של היין הטוב ביותר שהריח אי-פעם, ולכן החליט ללגום. המשקה החזק עלה לראשו והוא נשכב כדי לנוח קצת, השתרע תחת עץ על מצע אזוב רך ונרדם חזק. בסוף התעורר. היה כבר בוקר יפה, והאנשים המוזרים לא נראו יותר. הוא ראה ציפורים עפות סביב ומצייצות וגם עיט מסתובב מעל פסגת ההר.

ריפ שפשף את עיניו והתחיל לחשוב על משחק הכדורת המוזר שראה. הוא חשב "כנראה ישנתי כל הלילה. מה אספר עכשיו לאשתי? היא בוודאי תכין לי קבלה נמרצת!" הוא חיפש את הרובה שלו והופתע לראות שעץ של קת הרובה מתפורר. עצמותיו כאבו כשניסה לקום, אבל קם והתחיל לצעוד הביתה בצעדים חלושים.

כשהגיע לכפר מולדתו האנשים הביטו עליו כאילו היה זר. הוא בא לביתו אך אישתו מתה כבר ולא יכלה לנזוף בו יותר. גם בפונדק כבר לא מצא את חבריו מהעבר. הוא הלך ברחוב וראה נערה יפה שנראתה לו מוכרת. ניגש אליה והיא במבוכה גדולה הכירה את אביה, שעזב את הבית לפני עשרים שנה.

כן עשרים שנה ישן ריפ ואן ווינקל ביער. ובינתיים התרחשו דברים בארץ ובעולם. אך הוא לא השתנה בהרבה ועדיין אהב לספר את הסיפורים הישנים שלו, ובמיוחד על משחק הכדורת בעובי היער. אלא שהצעירים כבר לא כל כך רצו לשמוע את הסיפורים שלו ולא האמינו למה שסיפר.

וכך, עייף וערירי הוא גרר את רגליו דרך הכפר עד שבסוף נשכב ולא קם יותר.

הפעם ריפ ואן ווינקל לא יתעורר יותר.

